

Can Dosta Veda

– YıldızToksöz · 05 Aralık 2012

Can Dosta Veda...

On üç yıl önceydi ilk karşılaşmamız. İstanbul'dan Çorum'a dönerken Devreğe uğramıştık abimlere. Orada sokakta bulmuştu Alperen ve ısrarla aşağı çağırarak göstermişti bana. 'Anne ne olur alalım' dediğinde hayır demiştim olmaz bakamam, dokunamam ona. Kocaman simsiyah gözlerinle yüzüme bakmıştın küçücüktün, bembeyaz pamuk gibi. Hiç unutmuyorum o bakışlarını öyle savunmasız ve masumdu ki içim ısınmıştı. Tamam dedim alalım ama korkarım ben dokunmaya siz ilgileneceksiniz. Kız kardeşimde yanımdaydı ve abla tamam ben yıkarım temizlerim onu sen hiç karışma dedi. Hep beraber küvete sokup yıkamaya başlamışlardı sevinçle. Sen alışmadığın durum karşısında kendince itiraz sesleri çıkarıyordun ama nafile iş işten geçmişti bir kere. Bembeyaz tüylerin ısladığında üzerine karabiber dökülmüş gibiydi. Her yanın bit ve pire kaynıyordu, nasıl temizlenirdi bunlar hiçbir fikrim yoktu. Zamanla temizlendi yıkaya yıkaya alerji yapma pahasına. Böyle girmiştin hayatımıza, evimize.

Ben sana evde hiçbir yeri kirletmemen gerektiğini öğretirken sen tüm cinslerini sevmemi sağlamıştın. Seni tanımadan önce belki zarar vermemiştin ama dokunmaya da korkmuştum hep. Dokunmanın, başını okşamanın ne kadar huzur verdiğini öğrettin. Ağladığımda için için ağlayan, güldüğümde benimle sevinen, sevmediklerime tepki veren sırdaşım can dostum oldun.

On üç yıl dile kolay evimizin bir ferdi gibi bütün plan ve programlarımızda vardın. Seni bırakacak kimsemiz yoksa tatile gidemedik, eğer evde yalnız bıraktıysak akşam muhakkak döndük çünkü dışarı çıkıp gezmen gerekiyordu sana eziyet edemezdik. Her gün eve gelirken çantamda senin için bir yiyecek getirirdim. Sevinçle karşılardın beni sanki yıllardır görmemiş gibi bir saat ayrı kalsak bile. Gülümsüyordun biliyor musun, kimse anlamıyordu ama gülüyordun sevinçle dişlerini göstererek. Bilemez seninle yaşamayan bunları, insanları sevmeyenlerle dolu dünyada anlayamazlar ki aramızdaki dostluğu. Kaç ev değiştirdik senin için, kaç lojman çünkü en ufak bir sorunda hemen seni öne sürüyorlardı. Vazgeçemedik senden, vazgeçemedik. Sokakta kalırsan ölürdün. Sadece sen değil bütün sokak hayvanları dostum olmuştu. Soğuk kış gecelerinde elimde yemek kapları sokaktaki arkadaşlarına yemek verirken beni görenler deli diyorlardı. Umurumda değildi inan biliyordum ki, açken daha çok üşürdünüz elimden geleni yapıyordum bir can kurtarsam kardı.

Bu sabah işe giderken yine uğurladın beni başını okşadım o çok sevdiğin peksimet gibi çubuklarında iki tane verdim. Pakette bir tane kalmıştı onu da akşam gelince veririm diye düşünmüştüm. Veremedim Cancan beklemedin beni...

Hep hayalim senin özgürce bahçesinde koşturacağın, tasmasız gezebileceğin küçük bahçeli bir evdi.

Olmadı...

Son anında yanında olamadım affet beni. Hastalandığını duyduğumda yetişmeye çalışırken o yollar nasıl uzadı bilemezsin. Yetişemedim...

Küçük bir canlının evin içinde, gönlümüzde bu kadar büyük yeri nasıl kapladığını kimse bilemez. Biliyor musun ağladığımı görenler anlayamıyorlar beni. Onlar için sen bir hayvansın bu kadar üzölmeye değmez. Bilmiyorlar ki sen benim can dostumdun yeri asla doldurulamayacak...

Rabbim sevdiklerimizi bağışlasın bize seni çok özleyeceğim...

Yıldız TOKSÖZ